

Arrest

nr. 66 235 van 5 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam in augustus 2009, verklaart er zich op 12 oktober 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 7 juni 2011, aangetekend verstuurd op 8 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig van Gramaçel (gemeente Deçan) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Uw vader J. S. en uw broers N. en A. werden tweemaal na hun werk het slachtoffer van onbekende Albanese die hun wagen staande hielden op een afgelegen weg en hun geld afpersten. In 2009 werden uw neef V.S. en uw nicht F. S. ontvoerd door Albanese criminelen. De familie van de kinderen gaf hun verdwijning aan bij de Kosovaarse politie die hen na twee à drie maanden kon bevrijden. Een tijdje later poogden drie onbekende Albanese u op weg naar school te ontvoeren. Een plaatselijke winkelier die het gebeuren had gezien, kwam tussen waarop de mannen vluchtten. U vertelde wat er was gebeurd aan uw ouders en broers, die aanraadden om te

stoppen met school en binnen te blijven. U ging sporadisch toch nog naar buiten om bijvoorbeeld inkopen te doen. Zo ging u twee weken na de eerste ontvoeringspoging naar de winkel. U kwam dezelfde mannen terug tegen. Twee van hen probeerden u in hun wagen te trekken. U kon ontsnappen en keerde terug naar huis. Na ongeveer een week was u terug op weg naar de winkel waarbij u hen weer tegenkwam. Een van de drie mannen probeerde u te grijpen en in de auto te sleuren. Dezelfde winkelier zag dit gebeuren en kwam snel naar buiten. De man liet u los. Na ongeveer twee weken reed een auto dicht langs u heen en een portier van de wagen zwaaide open. Gealarmeerd door uw geroep kwam de winkelier uit zijn winkel waarop de ontvoerders wegreden. Meteen hierna ging uw vader hiervan melding maken bij de politie van Deçan. Hij vertelde toen eveneens over de incidenten die hij, A. en N. na hun werk meemaakten. U besloot na de laatste mislukte ontvoeringspoging Kosovo te verlaten. U bleef na deze vierde en laatste ontvoeringspoging nog twee weken thuis te Gramaçel waarna uw vader u bracht bij H. C., uw tante langs moederskant. Daar aangekomen vertelde u na een paar dagen aan uw tante over de ontvoeringspogingen waarvan u het slachtoffer geworden was en of zij niet bereid was u te helpen vluchten. Zij regelde voor u de reis naar België. Vier dagen na uw aankomst in België ontmoette u uw huidige partner S. B. waarmee u op traditionele wijze huwde. Ongeveer twee maanden later, op 12 oktober 2009, vroeg u asiel aan. Enige tijd later beviel u van een zoon. U voegde hier nog aan toe dat u hier in België door twee Albanese mannen vastgegrepen werd. U kon zich bevrijden, maar kwam daarbij ten val. U ging hiervoor later naar het ziekenhuis. U maakte van deze ontvoeringspoging geen melding bij de Belgische politie. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Deçan op 10 juli 2009, en de Belgische geboorteakte van uw zoon, uitgereikt te Antwerpen op 7 mei 2010, neer.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de houding van verzoekster is geenszins in overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangezien zij slechts twee maanden na aankomst asiel vroeg;
- de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde feiten worden nog verder ondermijnd door haar gebrekkige kennis betreffende de ontvoering van haar familieleden en door het ontbreken van enig begin van bewijs;
- de door verzoekster aangehaalde problemen van interpersoonlijke en privaatrechtelijke aard houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie;
- verzoekster heeft de door haar omschreven apathische houding van de politie niet aannemelijk gemaakt;
- uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, European Union Rule of Law Mission (EULEX) en Kosovo Force (KFOR), aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van de wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Verzoekster is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing en verwijst naar het ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo van april 2009 en naar het standpunt van UNHCR over terugkerende asielzoekers naar Kosovo van juni 2006.

Verzoekster is van oordeel dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht, in het bijzonder artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen heeft geschonden door niet het standpunt van het UNHCR te volgen rond het in aanmerking komen van Roma voor internationale bescherming en aldus de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze

bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster slechts twee maanden na haar aankomst in België asiel heeft aangevraagd. Een dergelijke laattijdige asielaanvraag ondermijnt dan ook op ernstige wijze de door haar ingeroepen vrees. Bovendien geeft verzoekster blijk van een bijzonder gebrekkige kennis over de feiten aan de basis van haar asielrelaas, met name over de ontvoering van haar familieleden en laat zij na dienaangaande enig begin van bewijs aan te brengen van de door haar aangehaalde feiten, ondanks het feit dat zij in contact staat met haar ouders in Kosovo. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de door verzoekster aangehaalde feiten al op waarheid zouden berusten dan nog heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij zich voor de door haar ingeroepen problemen, niet kon of zou kunnen beroepen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, terwijl uit de informatie die in het administratief dossier steekt blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, European Union Rule of Law Mission (EULEX) en Kosovo Force (KFOR), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Verzoekster weerlegt deze door de bestreden beslissing vastgestelde motieven op geen enkele wijze zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad in hun geheel worden overgenomen.

Waar verzoekster refereert aan het standpunt van UNHCR over terugkerende asielzoekers naar Kosovo van juni 2006, dient zij gewezen te worden op het rapport van UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009 dat werd toegevoegd aan de verweernota. Dit rapport verwijst naar de algemene situatie en benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in dezelfde zin in een arrest dat gewezen werd door de Algemene Vergadering op 24 juni 2010. Ook in dit arrest wordt nadrukkelijk de individuele benadering van UNHCR (en bij uitbreiding van het Commissariaat-generaal) onderschreven (CCE, n° 45 396, 24 juni 2010). Uit wat voorafgaat, is reeds gebleken dat verzoekster haar problemen niet aannemelijk maakt. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER